

**AKI SHIMAZAKI**

---

**Suzuran**

---

Traducció de Mercè Ubach



**Empúries**

---

Aki Shimazaki

# Suzuran

Traducció de Mercè Ubach

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: abril del 2024

Títol original: *Suzuran*  
© ACTES SUD, 2020

© de la traducció, Mercè Ubach Dorca, 2024

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.  
Editorial Empúries  
Diagonal, 662-664 — 08034 Barcelona  
info@grup62.com  
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Grup62  
DIPÒSIT LEGAL: B. I. 390-2024  
ISBN: 978-84-19729-25-5



La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.  
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté  
l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema  
viu i en creixement.

A Grup62 agraim que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa  
d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)  
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu  
contactar amb CEDRO a través del web [www.conlicencia.com](http://www.conlicencia.com)  
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.



Es fa de nit. Entro al meu pis, on no hi ha ningú.

És un dia fred, avui, per ser a finals d'abril. Ja són les vuit. Tinc gana. Mentre em preparo una amanida, escalfo el curri que va sobrar d'ahir. Asseguda a la petita taula de la cuina, em poso a sopar, una mica tard. Només sento el tic-tac del rellotge de paret. És dissabte. El meu fill, que des d'ahir és a casa el seu pare, tornarà demà al vespre.

Ha estat un dia llarg i esgotador. Al matí, he modelat un gran gerro d'ikebana al meu taller de la cabanya. A la tarda, un cop a casa, he escrit les invitacions per a la pròxima exposició, que tinc prevista per a començaments de juny. Després, he anat al centre cultural de la ciutat, a fer una classe de ceràmica.

Havent sopat, descanso a la sala d'estar, mirant les notícies de la tele. Parlen de política local. No puc deixar de badallar. Em noto les espatlles adolorides. Em decideixo per un *ofuro*\* en comptes d'una dutxa.

\* Les paraules en cursiva estan recollides en un glossari al final de la novel·la.

Submergida en l'aigua calenta, finalment em relaxo. La calor em va penetrant a poc a poc al cos engarrotat. Tot i que el dia ha estat esgotador, em sento molt satisfeta. Penso en el gerro que he acabat aquest matí. Com que la forma m'ha recordat una campaneta, li he posat de nom Suzuran. Aquesta peça serà el nucli de l'exposició.

Amb els ulls clucs, m'abandono a la meditació. Em ve al cap una escena de quan era petita. Pedalava pel camp per anar a veure el meu avi patern.

Apassionat per la terrissa, tenia el seu propi forn de llenya. A la seva cabanya, creàvem junts objectes quotidians, com ara tasses de te, bols d'arròs i plats. Jo l'ajudava a partir troncs i observava els seus *kamataki*. Ell em valorava com la nineta dels seus ulls i m'encoratjava: «Anzu, tens molt de talent per a aquest art. Persevera. Et convertiràs en una ceramista de renom». Es va morir quan jo tenia quinze anys.

La ceràmica m'és indispensable, en la vida. Quan pasto argila amb les mans i després dono forma a una peça, m'oblido de tot el que passa al meu voltant. I, cada vegada, al moment de treure les meves creacions del *kama*, em sento tan emocionada i alhora alleujada com si acabés de donar a llum. Emocionada pels motius que les flames del forn de llenya han creat a l'atzar, de seguida em poso a idear un nou projecte.

«Trieu una feina que us agradi i no haureu de

treballar ni un sol dia en tota la vida», va dir Confuci. Tenia tota la raó.

Ben calentona i relaxada, em poso el pijama acabat de rentar. Tinc set. Vaig a la cuina a beure un vas d'aigua i després entro a la meva habitació. Ja són més de les deu.

Asseguda davant del tocador, em poso crema a les mans i després a la cara. Em miro. Tinc els braços forts a causa de l'ofici que faig, tan físic. Algú es podria pensar que soc massatgista. La cara sense maquillatge sembla la d'una estudiant, malgrat que tinc trenta-cinc anys. Els ulls, el nas i la boca són de mida mitjana per a una japonesa. No soc gaire guapa, però tampoc no crec que sigui lletja.

En Tōru tenia set anys quan em vaig divorciar. Ara en té deu. Jo en tinc la custòdia, i va a casa el seu pare un cap de setmana cada quinze dies i durant el meu *kamataki*. Al principi, això l'afectava molt. Jo el compadia i encara el planyo. Per sort, s'ha anat acostumant a poc a poc a la nova situació. Sembla que s'entén força bé amb la companya del seu pare. I ara fins i tot em fa broma: «Mare, encara ets jove. No em faria res que tinguessis nòvio».

De fet, la gent que tinc al voltant intenta organitzar-me un *miai* o convidar-me a una *gōkon*, però jo sempre evito els seus amables intents repetint: «Em sap greu, estic massa enfeïnada».

Em miro al mirall. Mentre em pentino els cabells, molt negres, m'enrecordo de les experiències amargues que he tingut: el meu primer amor em va

deixar de sobte per una altra noia i el meu exmarit tenia una amant.

Deixo la mà quieta un moment. «Què em faltava?», em dic. «O potser era culpa meva per triar homes així?». Parafrasejo amb ironia la citació de Confuci: «Tria un home que només t'estimi a tu i no t'hauràs de preocupar ni un sol dia en tota la vida».

La meva germana, la Kyōko, té dos anys més que jo. No s'ha casat mai i no té cap intenció de fer-ho. És intel·ligent, guapa i seductora, i no li falten els pretendents. És ella qui deixa els homes. «Anzu, segurament hi ha algú especial per a tu. Llàstima que estiguis casada amb el teu art!», em diu. Amb el seu accent excel·lent, cita un refrany en anglès: *«If you run after two hares, you catch neither»*. Probablement té raó.

Badallo. Per fi, m'esmunyo dins el llit fred i em tapo amb l'edredó. Penso altre cop en el gerro d'ikebana que avui m'ha deixat tan satisfeta. Mig adormida, murmuro:

Em crides sense veu,  
com una campaneta sense batall.  
Ho sento tot, Suzuran!  
T'estimo des de sempre,  
des d'abans de néixer.



Em desperto cap a les deu. Em sento molt bé gràcies a haver dormit profundament després d'una setmana molt atapeïda. És diumenge. Avui, dinaré a casa els meus pares i després aniré a la platja a passejar. El meu fill tornarà cap a les vuit, aquest vespre. Fa bo, aprofitaré tota la tarda.

Mentre em prenc un cafè a la cuina rebo una trucada de l'S., una amiga de l'institut. Està casada i té dos fills. Fins fa poc, era mestra de primària. Vivim al mateix barri.

—Anzu —em diu l'S.—, et truco per la pròxima trobada d'antics alumnes de la nostra escola. Has rebut la invitació, oi?

—Sí, i tant. Gràcies.

Continua parlant, afegint més detalls. És una activitat que organitzen ella i el seu marit des de fa tres anys. L'escolto sense gaire interès. No tenia amics especialment propers, jo, a l'institut, i no he participat en cap d'aquestes trobades.

—Que te'n recordes, de l'Akira Z.? —em pregunta l'S.

«L'Akira!». M'és impossible d'oblidar, aquest

nom: el meu primer amor, que em va deixar per una altra noia. L'S. no la sap, aquesta història. No n'he parlat mai a ningú, d'ell, excepte a la meva germana, que ens va convidar a una de les seves festes.

—És clar! —responc en un to irònic—: Era guapo i brillant, el preferit dels profes.

Ella riu. Al nostre institut, els alumnes de cada curs estaven dividits en quatre classes: una de ciències i matemàtiques i tres d'estudis generals. El marit de l'S. feia ciències, i l'Akira, l'S. i jo cursàvem estudis generals, però anàvem a classes diferents.

—Te'n parlo —diu— perquè me'l vaig trobar pel carrer fa uns dies. Passava per aquí, anava a veure els seus pares.

—I què fa, ara?

—És advocat i té un despatx a Tottori.

Recordo que va entrar a la universitat d'O., a la prefectura del costat, coneguda per la seva facultat de Dret.

—Com estava?

—No ha canviat gaire —respon la meva amiga—. Només que estava una mica deprimid.

—Deprimid?

—Fa poc que s'ha divorciat.

—Quina llàstima. Té fills?

—Sí, una nena de set anys. Com tu, no l'entusiasmava la idea de venir a la trobada. Però quan va saber que una quarta part dels nostres antics com-

panys estaven divorciats, va canviar d'opinió i va riure: «Que encoratjador!». Es va quedar parat que també fos el teu cas.

—Estàs organitzant una *gōkon* per a tots aquests fracassats? —la burxo.

—Per què no? Potser serà una bona ocasió per trobar un futur marit.

Evoco la imatge de l'Akira, un noi de complexió forta. Era un apassionat del rugbi. Em reneix un sentiment amarg.

—Quan anàvem a l'institut —reprèn l'S.—, imaginava que l'Akira i tu formaríeu una parella ideal.

—Perdona?

—Segons el meu marit, a l'Akira li interessaven les noies creatives i independents. Com tu.

—Però no qualsevol. Segur que se sentiria ofès de sentir això que has dit.

—Anzu, estàs molt sarcàstica, avui.

No li responc.

—Hi vindrà força gent, aquest any —continua ella—. M'encantaria que t'hi apuntessis. L'ambient és molt agradable.

—M'ho pensaré.

—Recorda que hem quedat l'últim diumenge de maig —conclou ella la conversa—. Dona'm una resposta com més aviat millor.

Per fi penja. El cafè se m'ha refredat. El reescalfó al microones i me l'emporto al balcó.

Asseguda en una cadira de plàstic, contemplo

el cel sense núvols. El sol primaveral m'embolcalla amb suavitat. Amb els ulls tancats, veig el rostre de l'Akira. «Està divorciat...», em dic. Em pregunto si la seva exdona és la noia per la qual em va deixar. Probablement no. Només érem estudiants de secundària. Evoco el moment en què aquest noi em va robar el cor.

Al nostre institut, a la tardor se celebrava la festa de la cultura japonesa. Els alumnes presentaven una obra pròpia al centre: haikus, tankes, *shodō*, ikebana, origamis, bonsais, etc. S'exposaven durant una setmana a l'amfiteatre. L'últim dia, els professors de plàstica i de *kokugo* anunciaven els guanyadors.

Jo anava a tercer. Havia fet un gerro de ceràmica. Era un *yakijimé*. Com que era de colors foscos, la meua obra no va cridar l'atenció dels alumnes, però va ser molt apreciada pels professors. Un dia, durant l'exposició, vaig veure que l'Akira l'observava atentament. El vaig sentir dir als seus amics, com un vell savi: «Aquest gerro coneix bé la seva funció. Els colors sobris realçaran qualsevol flor. Té una forma senzilla però sòlida, original i molt elegant».

Una brisa fresca m'acaricia la pell. Alço els ulls cap al cel blau. Que es deu recordar del meu gerro, l'Akira? Al final, vaig guanyar el premi a l'excel·lència, però el que em va emocionar més va ser el seu comentari. Cada vegada que me'n recordo, oblidó el sentiment amarg de la decepció amorosa.

Torno a la cuina amb la tassa buida. Mentre la rento, penso: «Potser sí que podria participar a la trobada».